

Arrest

nr. 232 254 van 5 februari 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 november 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat S. MICHOLT en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 21 januari 2019, verklaart er zich op 4 februari 2019 vluchteling.

1.2. Op 4 september 2019 werd door de commissaris-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen die per aangetekend schrijven op 5 september 2019 naar verzoeker werd gestuurd.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, M.A.H., verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Qola Khash, een dorp gelegen in het district Hesa-e Awal-e Behsud van de provincie Wardak. U werd geboren op 10/06/1368 (01/09/1989), bent Hazara van etnische origine en sjiitisch moslim. U ging naar school tot de 8ste klas en begon reeds van jongs af aan te werken. U werkte onder meer als herder, landbouwer en timmerman. Uw familie bezat eigen gronden en verkocht ook een deel van de oogst.

Elk jaar, in het begin van het lenteseizoen, komen er kochi's (semi nomadische Pashtunen) naar uw regio. Zij vinden dat zij het recht hebben om met hun dieren langs jullie wegen te passeren en hun dieren te laten grazen op de gronden van lokale inwoners. Hierdoor worden vele planten vernietigd, hetgeen slecht is voor de opbrengst van de landbouw in de regio. Een tiental jaren geleden kwamen de inwoners van uw regio in opstand tegen deze kochi's, en zeiden ze hen dat ze niet meer welkom waren. De kochi's hadden immers huizen in brand gestoken en mensen gedood, en de inwoners van uw regio waren dit beu. Ze besloten wapens te nemen en de strijd aan te gaan met de kochi's. Een vijftal jaren geleden werd er om die reden een beweging opgericht genaamd "Moqawimat" (Verzetsbeweging), onder leiding van commandant Ali Pur. Hij heeft de steun van de dorpsoudsten en andere belangrijke personen in uw regio. Er gaan ook geruchten dat hij steun zou krijgen vanuit Iran. Van elke familie die in de regio woonde en er eigen gronden had werd één persoon gevraagd om mee te vechten tegen de kochi's. Ook moesten alle families een geldbedrag betalen voor de kost van de soldaten die vochten. Sommige families, vooral degenen met veel mannen en veel grond, lieten iemand mee gaan strijden, anderen besloten de regio te verlaten. Uw vader ging twee keer mee vechten, in 1395 en 1396 (Gregoriaanse kalender: 2016 en 2017). Hij was omwille van zijn leeftijd echter niet in staat om mee naar de frontlinies te gaan, en daarom werkte hij als kok in een checkpoint. Het laatste jaar was uw vader echter helemaal niet meer in staat om te gaan en viel de plicht op u. Omdat er al veel mensen uit uw regio bij deze gevechten gestorven waren, nam uw familie de beslissing om al jullie eigendommen te verkopen en het land te verlaten.

Tijdens de maand jawza van het jaar 1397 (Gregoriaanse kalender: mei-juni 2018) vertrok u samen met uw vader, stiefmoeder, broer en zus uit uw regio. Jullie reisden te voet tot in Dane Siasang, waar jullie de smokkelaar ontmoetten en vervolgens met de auto tot in Nimroz gebracht werden. Daar staken jullie illegaal de grens met Iran over, waarop jullie tot in Teheran reisden. Jullie huurden er een huis en waren van plan daar te blijven. Uw zus werkte in een textielfabriek en u werkte er af en toe in de bouwsector. Jullie hadden er echter geen documenten en waren bang om gearresteerd en gedeporteerd te worden. Bovendien werden veel illegale Afghanen ook naar de oorlog Syrië gestuurd. Zelf kreeg u het voorstel om in Syrië te gaan vechten in ruil voor 400 dollar per maand en een verblijfsvergunning van tien jaar. U en uw familie zagen dit niet zitten, waardoor u na ongeveer drie maanden besloot om Iran te verlaten en door te reizen richting Europa. Met behulp van een smokkelaar stak u de grens met Turkije over en reisde u tot in Istanboel. Daar ging u aan de slag bij een kleermaker en probeerde u zich te laten registreren als vluchteling. Toen dit niet lukte reisde u zo'n twee maanden later verder via Griekenland tot in Italië. Daar wilde u eveneens asiel aanvragen maar zag u vele mensen op straat slapen en kreeg u van anderen de raad om u in België te vestigen. Vervolgens reisde u met de trein vanuit Italië via Frankrijk tot in België.

Kort na uw aankomst wendde u zich tot de Belgische asielautoriteiten en op 4 februari 2019 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd. U legde geen documenten neer ter ondersteuning van dit verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na een grondige analyse van uw verzoek om internationale bescherming door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U verklaart immers dat u uw regio van herkomst in 1397 verliet omdat de plicht om deel te nemen aan de jaarlijks weerkerende strijd tegen de kochi's vanaf dat ogenblik op u viel (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5, CGVS p.6, 9-10). Zo nam uw vader volgens uw verklaringen reeds twee keer deel aan deze strijd, namelijk in 1395 en 1396 (hetzij achter de frontlinie, als kok, CGVS p.9), maar was hij in 1397 niet meer in staat om dit te doen (CGVS p.6, vragenlijst CGVS ingevuld door de

DVZ vraag 3.5). Gevraagd of er in deze context ook iets specifiek gebeurd is voor uw vertrek, stelt u echter opmerkelijk genoeg dat dit niet het geval is (CGVS p.11). Niemand kwam u persoonlijk zeggen of bevelen dat u moest gaan vechten. U verwijst louter naar een algemene aankondiging in de regio, die echter dateert van 1395 en nadien niet meer herhaald werd, en stelt dat de mensen dit weten en uit zichzelf moeten deelnemen (CGVS p.11). Van een geformaliseerd rekruteringsproces, met gebruik van directe dwang en geweld, en een rechtstreekse en concrete dreiging ten overstaan van uw persoon, was met andere woorden geen sprake.

Ook is het merkwaardig dat u verklaart dat families die weigerden om deel te nemen opgepakt werden en in de gevangenis gezet werden door commandant Ali Pur, maar dat u zelf niemand kent wie dit overkomen is (CGVS p.9). Nochtans kan u wel een reeks mensen benoemen die mee zijn gaan vechten (CGVS p.9), en is het dan ook vreemd dat u niemand kent die weigerde en de gevolgen daarvan heeft moeten dragen. Dit plaatst niet alleen opnieuw vraagtekens bij de effectieve dwangmatigheid van het rekruteringsproces, maar ook bij de werkelijke gevolgen voor families die weigerden iemand mee te laten strijden. Voorts sprak u zichzelf tegen over sinds wanneer commandant Ali Pur één persoon per familie vroeg voor de strijd tegen de kochi's. U stelde immers eerst dat hij dit deed nadat hij, samen met de dorpsouderen en regioleiders, de beweging had opgericht, meer bepaald "omdat zij geen steun krijgen van andere organisaties" (CGVS p.9). Wanneer er later tijdens het gehoor echter gevraagd werd hoe het kwam dat uw vader voor 1395 niet moest gaan strijden gezien de beweging van commandant Ali Pur al meerdere jaren bestond (CGVS p.10), opperde u plots dat het destijds nog niet zo gevaarlijk was en dat elke familie pas recent verplicht was om één persoon naar de strijd te sturen (CGVS p.10).

Bovendien gaf u aan dat de jaarlijkse strijd met de kochi's reeds begonnen was toen u samen met uw familie de regio in 1397 verliet. U verklaart in deze context: "Ze gingen bijna onze familie vragen om snel iemand te sturen, dus voor die beslissing zijn wij daar weggelopen" (CGVS p.11). Eerst en vooral is het bedenkelijk dat u en uw familie de regio pas verlieten toen de volgende jaarlijkse strijd met de kochi's weer losgebarsten was. De kochi's bleven volgens u immers altijd tot het einde van de zomer (CGVS p.8). Het ouder worden van uw vader, en zijn onmogelijkheid om nogmaals deel te nemen aan deze strijd (meer bepaald door zijn verslechterd zicht, CGVS p.12), waardoor deze plicht op u zou komen te vallen, was daarenboven geen plots fenomeen. Gevraagd om welke reden jullie desondanks pas tijdens het nieuwe conflict vertrokken en niet eerder, stelt u dat het in de winter heel moeilijk is om de regio te verlaten door de hevige sneeuwval (CGVS p.12). Een reden waarom u en uw familie de regio dan niet sneller na de vorige strijd waaraan uw vader nog deelnam in 1396, namelijk aan het eind van de zomer of gedurende de herfst bijvoorbeeld, vertrokken, geeft u echter niet.

Daarnaast is dit conflict met de kochi's in uw regio al jaar en dag bezig, en bestaat de verzetsbeweging van commandant Ali Pur eveneens reeds meerdere jaren (CGVS p.6-7). U gaf zelf aan dat de kochi's gewoonlijk in het seizoen van de lente komen, meer bepaald in de maanden saur en jawza (april, mei, juni, CGVS p.6). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u pas **tijdens** het jaarlijkse conflict in 1397 ging gevraagd worden om mee te strijden, en niet op zijn minst een klein beetje hieraan vooraf. Ook is het enigszins twijfelachtig dat de beweging er de twee voorgaande jaren, namelijk in 1395 en 1396, vrede mee nam dat uw vader, die u toch al minstens 65 jaar oud schat (CGVS p.11), zichzelf opgaf voor de strijd en niet u of uw jongere broer. Zoals u zelf aangaf was uw vader immers niet in staat om werkelijk naar de frontlinie te gaan (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5, CGVS p.10), en dit terwijl u gelet op uw leeftijd en gezondheid wel perfect had kunnen deelnemen aan de effectieve strijd (CGVS p.10). Dat de leden van de Verzetsbeweging genoeg namen met een, zeker naar Afgaanse normen, man op zeer hoge leeftijd, en noch u noch uw jongere broer eerder verplicht werden om in uw vaders plaats deel te nemen aan deze strijd, lijkt zeer onwaarschijnlijk.

Verder wenst het CGVS nog op te merken dat het weinig steek houdt dat u en uw familie zich als gevolg van de door u voorgehouden problemen enkel in Iran konden vestigen, en niet in een andere regio van Afghanistan. U verklaart dat jullie financieel niet in staat waren om jullie elders in Afghanistan te vestigen, omdat jullie naar eigen zeggen geen gronden of bezittingen op andere plaatsen hadden, en ook geen familieleden (CGVS p.12). Nochtans leeft een tante van u samen met haar echtgenoot in Kaboel, en wanneer u hiermee geconfronteerd werd kon u alleen maar stellen dat jullie geen contact met haar hadden (CGVS p.12). Wanneer er bovendien gevraagd werd hoe jullie zich dan in Teheran konden vestigen en er ook konden overleven, geeft u aan dat jullie er via een andere Afgaan een huis konden huren en zowel u als uw zus in Teheran werkten (CGVS p.4). Dat jullie er wel in slaagden om zonder verblijfsdocumenten een woonst en werk in Iran te vinden, maar dit volgens u niet hadden kunnen doen op een andere plaats in Afghanistan, is uiterst twijfelachtig. Het feit dat de wegen heel onveilig zijn in Afghanistan, zeker voor Hazara's, en dat mensen die zich vanuit uw regio naar steden zoals Kaboel willen verplaatsen onderweg tegengehouden en vermoord worden (CGVS p.12), is louter een algemene en blote bewering die u op geen enkele wijze staft.

Er moet dan ook besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk gevisieerd zou worden door de Taliban of andere actoren. In het Easo rapport "Individuals targeted by armed actors in the conflict" van december 2017 wordt gesteld dat de Taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiïeten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet gevisieerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de Taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiïtisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.

Gelet op bovenstaande vaststellingen is het CGVS genoodzaakt te besluiten dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u Afghanistan verlaten heeft uit een gegronde vrees voor vervolging, om redenen van ras, nationaliteit, religie, politieke overtuiging, of het behoren tot een sociale groep, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie van Genève, of dat u alsnog, bij een eventuele terugkeer, een dergelijke vrees dient te hebben. U hebt evenmin aangetoond dat u een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op

https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf

(beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de

mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en

148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiEurostation, terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviserd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hesa-e Awal-e Behsud (provincie Wardak). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat u geen enkel document neerlegde ter ondersteuning van uw verzoek om internationale bescherming.

De opmerkingen in verband met tot de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS bezorgde op 30 augustus 2019 wijzigen bovenstaande appreciatie evenmin. Zij hebben immers betrekking op: het moment van het laatste contact met uw ouders, het feit dat ook een school in brand gestoken werd door de kochi's, de juiste spelling van de naam van de Verzetsbeweging (namelijk Moqawimat) en het feit dat het vooral onveilig was in uw regio (zie administratief dossier). Deze elementen kunnen de door u voorgehouden persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door commandant Ali Pur echter op geen enkele wijze ondersteunen, en werpen evenmin een ander licht op de hierboven aangehaalde argumenten, waardoor zij de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven niet kunnen herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht, "minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering".

In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

In een derde middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht, “*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*”.

Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, in ondergeschikte orde om hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in uiterst ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een bundel met 25 stukken.

Met een aangetekend schrijven van 5 december 2019 brengt verzoeker samen met een aanvullende nota een YouTube-filmpje van de taliban bij (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Waar verzoeker stelt dat minstens “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” geschonden is, ziet de Raad niet in op welke wijze de bestreden beslissing het hem onmogelijk zou maken om te toetsen of de materiële motivering al dan niet geschonden is, aangezien verzoeker blijkens een lezing van het verzoekschrift de motieven van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. De schending van “*de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering*” kan dan ook niet worden aangenomen, aangezien deze zinsnede geen enkele inhoudelijke waarde heeft.

2.3.2.2. Waar verzoeker in zijn aanvullende nota van 5 december 2019 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) bijkomende grieven aanvoert tegen de motieven in de bestreden beslissing, dient dit gedeelte van de aanvullende nota uit de debatten te worden geweerd. Deze kunnen immers niet beschouwd worden als nieuwe gegevens in de zin van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet.

Het aan de aanvullende nota toegevoegde YouTube-filmpje van de taliban wordt niet uit de debatten geweerd, aangezien het een nieuw gegeven betreft in de zin van artikel 39/76, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.3. Verzoeker voert aan dat hij wordt bedreigd omdat hij weigerde deel te nemen aan de verzetsbeweging tegen de Kochi's in zijn regio van herkomst. In de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) niet blijkt dat hij op rechtstreekse, concrete en persoonlijke wijze werd bedreigd in het kader van de rekrutering voor de verzetsbeweging tegen de Kochi's in zijn regio van herkomst, (ii) hij niemand kent die problemen zou hebben gekend na te hebben geweigerd om deel te nemen aan de acties van de verzetsbeweging, temeer daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegt over het moment sedert wanneer families verplicht zouden zijn bij te dragen tot de strijd van de verzetsbeweging; (iii) het niet aannemelijk is dat hij en zijn familie Afghanistan pas zouden

ontvluchten nadat de volgende jaarlijkse strijd met de Kochi's reeds was begonnen, temeer daar het op zich reeds ongeloofwaardig is dat de verzetsbeweging in de voorgaande jaren genoeg zouden hebben genomen met de deelname van een verouderde man als verzoekers vader; (iv) het evenmin aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie zich op illegale wijze in Iran zouden vestigen en zich niet elders in Afghanistan zouden hebben kunnen vestigen; en (v) er geen redenen zijn om aan te nemen dat hij louter omwille van zijn etnische origine als Hazara en/of zijn sjiiitische geloofsovertuiging nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.3.2.4. Er dient vastgesteld dat verzoeker er in zijn verzoekschrift niet in slaagt op de motieven in de bestreden beslissing een ander licht te werpen. Hij komt immers niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen, het opwerpen van blote en *post factum*-beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder evenwel op dienstige wijze de voormelde motieven *in concreto* te weerleggen.

2.3.2.5. Zo motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat niet blijkt dat verzoeker op rechtstreekse, concrete en persoonlijke wijze werd bedreigd in het kader van de rekrutering voor de verzetsbeweging tegen de Kochi's in zijn regio van herkomst:

"U verklaart immers dat u uw regio van herkomst in 1397 verliet omdat de plicht om deel te nemen aan de jaarlijks weerkerende strijd tegen de Kochi's vanaf dat ogenblik op u viel (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5, CGVS p.6, 9-10). Zo nam uw vader volgens uw verklaringen reeds twee keer deel aan deze strijd, namelijk in 1395 en 1396 (hetzij achter de frontlinie, als kok, CGVS p.9), maar was hij in 1397 niet meer in staat om dit te doen (CGVS p.6, vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5). Gevraagd of er in deze context ook iets specifiek gebeurd is voor uw vertrek, stelt u echter opmerkelijk genoeg dat dit niet het geval is (CGVS p.11). Niemand kwam u persoonlijk zeggen of bevelen dat u moest gaan vechten. U verwijst louter naar een algemene aankondiging in de regio, die echter dateert van 1395 en nadien niet meer herhaald werd, en stelt dat de mensen dit weten en uit zichzelf moeten deelnemen (CGVS p.11). Van een geformaliseerd rekruteringsproces, met gebruik van directe dwang en geweld, en een rechtstreekse en concrete dreiging ten overstaan van uw persoon, was met andere woorden geen sprake."

In onderhavig verzoekschrift bevestigt verzoeker dat er in zijn hoofde geen sprake is van een rechtstreekse en concrete dreiging ten aanzien van zijn persoon waar hij stelt als volgt: *"Het klopt dat verzoeker niet persoonlijk benaderd werd door commandant Ali Pur of één van zijn leden, gezien het algemeen geweten is dat wie in Qola Khesh woont, er een huis of land heeft, **verplicht is** om mee te werken."* Dat er in zijn regio van herkomst een algemeen geweten verplichting zou bestaan dat alle families die er een huis of land hebben verplicht zijn om minstens één familielid te sturen om deel te nemen aan de activiteiten van de verzetsbeweging tegen de Kochi's, volstaat evenwel op zich geenszins om *in concreto* aan te tonen dat verzoekers beweerde weigering om aan de activiteiten van deze verzetsbeweging deel te nemen zou leiden tot een rechtstreekse en concrete bedreiging ten aanzien van zijn persoon. Hetzelfde geldt voor de algemene informatie waarnaar verzoeker daaromtrent verwijst (verzoekschrift, stukken 3-5 en 25). Deze informatie is immers van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon en volstaat dan ook niet om een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde *in concreto* aannemelijk te maken.

2.3.2.6. Het voorgaande klemt des te meer daar verzoeker niemand kent die problemen zou hebben gekend na te hebben geweigerd om deel te nemen aan de acties van de verzetsbeweging; bovendien legt verzoeker tegenstrijdige verklaringen af over het moment sedert wanneer families verplicht zouden zijn bij te dragen tot de strijd van de verzetsbeweging:

"Ook is het merkwaardig dat u verklaart dat families die weigerden om deel te nemen opgepakt werden en in de gevangenis gezet werden door commandant Ali Pur, maar dat u zelf niemand kent wie dit overkomen is (CGVS p.9). Nochtans kan u wel een reeks mensen benoemen die mee zijn gaan vechten (CGVS p.9), en is het dan ook vreemd dat u niemand kent die weigerde en de gevolgen daarvan heeft moeten dragen. Dit plaatst niet alleen opnieuw vraagtekens bij de effectieve dwangmatigheid van het rekruteringsproces, maar ook bij de werkelijke gevolgen voor families die weigerden iemand mee te laten strijden. Voorts sprak u zichzelf tegen over sinds wanneer commandant Ali Pur één persoon per familie vroeg voor de strijd tegen de Kochi's. U stelde immers eerst dat hij dit deed nadat hij, samen met de dorpsouderen en regioleiders, de beweging had opgericht, meer bepaald "omdat zij geen steun krijgen van andere organisaties" (CGVS p.9). Wanneer er later tijdens het gehoor echter gevraagd werd hoe het kwam dat uw vader voor 1395 niet moest gaan strijden gezien de beweging van commandant Ali Pur al meerdere jaren bestond (CGVS p.10), opperde u plots dat het destijds nog niet zo

gevaarlijk was en dat elke familie pas recent verplicht was om één persoon naar de strijd te sturen (CGVS p.10)."

Waar verzoeker dienaangaande aanvoert dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde dat weigeren deel te nemen aan de acties van de verzetsbeweging tegen de Kochi's geen optie is: *"ofwel dienen de mensen deel te nemen aan de gevechten, ofwel worden hun bezittingen gedwongen afgenomen"*, dient erop gewezen dat hij tijdens ditzelfde persoonlijk onderhoud wel degelijk aangaf dat hij persoonlijk niemand kent die problemen zou hebben gekend omwille van een weigering deel te nemen aan de verzetsbeweging (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Dat verzoeker zich bovendien tegensprekt met betrekking tot het moment sedert wanneer de verplichte deelname aan de verzetsbeweging van één persoon per familie gold, zoals terecht in de bestreden beslissing gemotiveerd, doet eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden nood aan internationale bescherming.

2.3.2.7. Verder motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het niet aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie Afghanistan pas zouden ontvluchten nadat de volgende jaarlijkse strijd met de Kochi's reeds was begonnen, temeer daar het op zich reeds ongeloofwaardig is dat de verzetsbeweging in de voorgaande jaren genoeg zouden hebben genomen met de deelname van een oudere man als verzoekers vader:

"Bovendien gaf u aan dat de jaarlijkse strijd met de kochi's reeds begonnen was toen u samen met uw familie de regio in 1397 verliet. U verklaart in deze context: "Ze gingen bijna onze familie vragen om snel iemand te sturen, dus voor die beslissing zijn wij daar weggelopen" (CGVS p.11). Eerst en vooral is het bedenkelijk dat u en uw familie de regio pas verlieten toen de volgende jaarlijkse strijd met de kochi's weer losgebarsten was. De kochi's bleven volgens u immers altijd tot het einde van de zomer (CGVS p.8). Het ouder worden van uw vader, en zijn onmogelijkheid om nogmaals deel te nemen aan deze strijd (meer bepaald door zijn verslechterd zicht, CGVS p.12), waardoor deze plicht op u zou komen te vallen, was daarenboven geen plots fenomeen. Gevraagd om welke reden jullie desondanks pas tijdens het nieuwe conflict vertrokken en niet eerder, stelt u dat het in de winter heel moeilijk is om de regio te verlaten door de hevige sneeuwval (CGVS p.12). Een reden waarom u en uw familie de regio dan niet sneller na de vorige strijd waaraan uw vader nog deelnam in 1396, namelijk aan het eind van de zomer of gedurende de herfst bijvoorbeeld, vertrokken, geeft u echter niet.

*Daarnaast is dit conflict met de kochi's in uw regio al jaar en dag bezig, en bestaat de verzetsbeweging van commandant Ali Pur eveneens reeds meerdere jaren (CGVS p.6-7). U gaf zelf aan dat de kochi's gewoonlijk in het seizoen van de lente komen, meer bepaald in de maanden saur en jawza (april, mei, juni, CGVS p.6). Het is dan ook weinig geloofwaardig dat u pas **tijdens** het jaarlijkse conflict in 1397 ging gevraagd worden om mee te strijden, en niet op zijn minst een klein beetje hieraan vooraf. Ook is het enigszins twijfelachtig dat de beweging er de twee voorgaande jaren, namelijk in 1395 en 1396, vrede mee nam dat uw vader, die u toch al minstens 65 jaar oud schat (CGVS p.11), zichzelf opgaf voor de strijd en niet u of uw jongere broer. Zoals u zelf aangaf was uw vader immers niet in staat om werkelijk naar de frontlinie te gaan (zie vragenlijst CGVS ingevuld door de DVZ vraag 3.5, CGVS p.10), en dit terwijl u gelet op uw leeftijd en gezondheid wel perfect had kunnen deelnemen aan de effectieve strijd (CGVS p.10). Dat de leden van de Verzetsbeweging genoeg namen met een, zeker naar Afghaanse normen, man op zeer hoge leeftijd, en noch u noch uw jongere broer eerder verplicht werden om in uw vaders plaats deel te nemen aan deze strijd, lijkt zeer onwaarschijnlijk."*

Verzoeker voert aan dat hij Afghanistan verliet in de maand saur van 1397, terwijl het conflict met de Kochi's in zijn regio dat jaar pas in de maand jawza begon. Nochtans verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat de strijd met de Kochi's in zijn regio wel degelijk reeds was losgebarsten toen hij zijn regio samen met zijn familie verliet (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Dat verzoeker in zijn verzoekschrift *post factum* het tegendeel beweert, doet dan ook eens te meer afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Verder stelt verzoeker dat er geen leeftijds- of andere vereisten worden gesteld met betrekking tot de ene persoon per familie die dient aan te sluiten bij de verzetsbeweging, zodat de deelname van zijn vader volstond om *"zijn kinderen buiten schot te houden"*. Er dient evenwel op gewezen dat, hoewel misschien geen formele leeftijds- of andere vereisten worden gesteld aan de personen die voor hun familie deelnemen aan de verzetsbeweging, redelijkerwijze kan worden verwacht dat de verzetsbeweging eerder gebaat is bij de deelname van gezonde jongemannen dan van, naar Afghaanse normen, oude mannen zoals verzoekers vader. Als zodanig valt de deelname van verzoekers vader aan de verzetsbeweging terwijl verzoeker een voor de beweging veel nuttigere kandidaat zou zijn, niet te rijmen met de heden door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming omwille van zijn beweerde weigering om aan deze verzetsbeweging deel te nemen.

2.3.2.8. Tevens motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat het evenmin aannemelijk is dat verzoeker en zijn familie zich op illegale wijze in Iran zouden vestigen en zich niet elders in Afghanistan zouden hebben kunnen vestigen:

“Verder wenst het CGVS nog op te merken dat het weinig steek houdt dat u en uw familie zich als gevolg van de door u voorgehouden problemen enkel in Iran konden vestigen, en niet in een andere regio van Afghanistan. U verklaart dat jullie financieel niet in staat waren om jullie elders in Afghanistan te vestigen, omdat jullie naar eigen zeggen geen gronden of bezittingen op andere plaatsen hadden, en ook geen familieleden (CGVS p.12). Nochtans leeft een tante van u samen met haar echtgenoot in Kaboel, en wanneer u hiermee geconfronteerd werd kon u alleen maar stellen dat jullie geen contact met haar hadden (CGVS p.12). Wanneer er bovendien gevraagd werd hoe jullie zich dan in Teheran konden vestigen en er ook konden overleven, geeft u aan dat jullie er via een andere Afghaan een huis konden huren en zowel u als uw zus in Teheran werkten (CGVS p.4). Dat jullie er wel in slaagden om zonder verblijfsdocumenten een woonst en werk in Iran te vinden, maar dit volgens u niet hadden kunnen doen op een andere plaats in Afghanistan, is uiterst twijfelachtig. Het feit dat de wegen heel onveilig zijn in Afghanistan, zeker voor Hazara's, en dat mensen die zich vanuit uw regio naar steden zoals Kaboel willen verplaatsen onderweg tegengehouden en vermoord worden (CGVS p.12), is louter een algemene en blote bewering die u op geen enkele wijze staft.”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

2.3.2.9. Voorts motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht dat er geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker louter omwille van zijn etnische origine als Hazara en/of zijn sjiitische geloofsovertuiging nood zou hebben aan internationale bescherming:

“Er moet dan ook besloten worden dat u geen redenen aanhaalt waarom u bij terugkeer naar Afghanistan persoonlijk geviséerd zou worden door de taliban of andere actoren. In het Easo rapport “Individuals targeted by armed actors in the conflict” van december 2017 wordt gesteld dat de taliban geen etnische of sektarische agenda hebben, maar alle Afghanen trachten te verenigen in hun strijd tegen de buitenlandse aanwezigheid en de huidige overheid. In dit rapport wordt er melding gemaakt van twee voornaamste soorten aanslagen waarbij Hazara's het slachtoffer werden: aanslagen in grote steden tegen plaatsen waar sjiieten samen komen en voorvallen waarbij Hazara's onderweg tegengehouden en vervolgens veelal ontvoerd worden. Het rapport verduidelijkt evenwel dat het viseren van reizende Hazara's niet alleen afgenomen is, maar vooral dat bij de meeste van deze incidenten de Hazara's niet geviséerd werden omwille van het behoren tot hun etnische of religieuze groep. Door uw loutere vage verwijzing naar de houding van de taliban ten opzichte van de Hazara's en het onderstrepen van de incidenten met reizende Hazara's slaagt u er allerm minst in aan te tonen dat er voor u persoonlijk een gegronde vrees op vervolging of een reëel risico op ernstige schade is enkel omdat u het sjiitisch geloof aanhangt of tot de groep der Hazara's behoort.”

De door verzoeker aangehaalde informatie (verzoekschrift, stukken 6-11) bevat evenmin enig element waaruit blijkt dat verzoeker nood zou hebben aan internationale bescherming louter omwille van zijn etnische origine als Hazara en/of zijn sjiitische geloofsovertuiging. Integendeel, in de door verzoeker aangehaalde richtlijnen van UNHCR van 30 augustus 2018 (verzoekschrift, stuk 7) wordt uitdrukkelijk gesteld dat rekening dient te worden gehouden met de individuele omstandigheden van het geval (p. 96: “[...] depending on the individual circumstances of the case [...]”), zodat een *in concreto*-beoordeling noodzakelijk is. Zoals hiervoor reeds is gebleken, maakt verzoeker geenszins *in concreto* aannemelijk dat hij in het kader van zijn etnische origine als Hazara en/of zijn sjiitische geloofsovertuiging nood zou hebben aan internationale bescherming.

2.3.2.10. Met betrekking tot de opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier, stuk 4) motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

“De opmerkingen in verband met tot de notities van het persoonlijk onderhoud die uw advocaat aan het CGVS bezorgde op 30 augustus 2019 wijzigen bovenstaande appreciatie evenmin. Zij hebben immers betrekking op: het moment van het laatste contact met uw ouders, het feit dat ook een school in brand gestoken werd door de kochi's, de juiste spelling van de naam van de Verzetsbeweging (namelijk Moqawimat) en het feit dat het vooral onveilig was in uw regio (zie administratief dossier). Deze elementen kunnen de door u voorgehouden persoonlijke vrees voor gedwongen rekrutering door commandant Ali Pur echter op geen enkele wijze ondersteunen, en werpen evenmin een ander licht op de hierboven aangehaalde argumenten, waardoor zij de ongeloofwaardigheid van uw asielmotieven niet kunnen herstellen.”

Dienaangaande voert verzoeker in zijn verzoekschrift geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Als zodanig blijft de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde motivering onverminderd overeind.

De overige door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 12-24 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.2.11. Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er geenszins in de motieven in de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers vluchtrelaas niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 48/6, § 1, 4 en 5 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2.12. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoekers vluchtrelaas, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige vluchtrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet motiveert de commissaris-generaal in de bestreden beslissing terecht als volgt:

*“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiEurostation, terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviserd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Hesa-e Awal-e Behsud (provincie Wardak). Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld."

De informatie die verzoeker bijbrengt (verzoekschrift, stukken 12-24 en rechtsplegingsdossier, stuk 7) ligt in dezelfde lijn als de door de commissaris-generaal in de bestreden beslissing gehanteerde informatie en werpt dan ook geen ander licht op de hiervoor uit de bestreden beslissing geciteerde analyse. Als zodanig wordt deze analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER